

Ο ΠΕΡΙ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΝΟΜΟΣ, Άρ. 58 ΤΟΥ 1961
(ώς ούτος έτροποποιήθη)

Κανονισμοί γενόμενοι βάσει τών διατάξεων του άρθρου 52.

Το Υπουργικόν Συμβούλιον, άσκούν τās υπό του άρθρου 52 του περί Φόρου Εισοδήματος Νόμου του 1961 ως ούτος έτροποποιήθη παρεχομένης αὐτῷ έξουσίας, ψηφίζει τούς ακόλουθους Κανονισμούς:

1. Οί Κανονισμοί οὔτοι δέον νά αναφέρωνται ως οί περί Παρακρατήσεως Φόρου έξ Άποδοχῶν Κανονισμοί του 1969.

2.—(1) Έν τοίς παρούσι Κανονισμοίς, εκτός εάν άλλως εμφάνεται εκ του κειμένου, ό όρος—

«άποδοχαί» σημαίνει πάσας τās άποδοχάς, ως αὔται καθορίζονται εν τῷ άρθρῳ 48 του Νόμου, αλλά δέν περιλαμβάνει άποδοχάς έξ αξιώματος ή μισθωτής τινος ύπηρεσίας κατεχομένης υπό τινος προσώπου εν τῇ άσκήσει έπιτηδεύματος, βιοτεχνίας, έλευθερίου ή άλλου τινός έπαγγέλματος όσάκις—

(α) είτε αι άποδοχαί του ρηθέντος αξιώματος ή ύπηρεσίας εν τῇ περιπτώσει του προσώπου εκείνου έλήφθησαν υπ' όψιν κατά τόν ύπολογισμόν τών κερδῶν ή όφελῶν εκ τῆς άσκήσεως του ρηθέντος έπιτηδεύματος, βιοτεχνίας, έλευθερίου ή άλλου έπαγγέλματος δια τούς σκοπούς φορολογίας του εισοδήματος δια τό έτος 1969 καί τά έπόμενα φορολογικά έτη, ή

(β) τό αξίωμα ή ή μισθωτή ύπηρεσία είναι φύσεως τοιαύτης ώστε αι έξ αὔτης άποδοχαί κανονικῶς θα ληφθῶσιν υπ' όψιν κατά τόν ύπολογισμόν τών κερδῶν ή όφελῶν εκ τῆς άσκήσεως του ρηθέντος έπιτηδεύματος, βιοτεχνίας, έλευθερίου ή άλλου έπαγγέλματος·

«πίνακες παρακρατήσεως φόρου» σημαίνει τούς πίνακας τούς έτοιμασθέντας υπό του Έφόρου δυνάμει τών διατάξεων του άρθρου 52 (1) (α) του Νόμου·

«όλικόν έτησίῳν εκπτώσεων» σημαίνει τό ποσόν τών £400, εις ό δέον νά προστεθῇ τό όλικόν ποσῶν τών εκπτώσεων εις ός πρόσωπόν τι δικαιούται βάσει τών διατάξεων τών άρθρων 16, 17, 18, 19, 21 καί 23 του Νόμου.

(2) Πάσα αναφορά εν τοίς Κανονισμοίς τούτοις εις πρόσωπον άποζῶν εκ μισθωτής ύπηρεσίας περιλαμβάνει καί πᾶν πρόσωπον λαμβάνον σύνταξιν, αι δέ λέξεις «έργοδότης» καί «άποδοχαί» δέον νά έρμηνεύωνται άντιστοίχως.

3. Έκαστον πρόσωπον άποζῶν εκ μισθωτής ύπηρεσίας, όπερ λαμβάνει άποδοχάς ύπερβαινούσας τό ποσόν τών £400 κατ' έτος, θα ύποβάλλη πρὸς τόν έργοδότην του, επί τῇ πρώτῃ λήψει άποδοχῶν παρ' αὔτου καί μετέπειτα κατά τήν 1ην Ιανουαρίου εκάστου έτους καθ' ό τελεί εν μισθωτή ύπηρεσία, δήλωσιν δεικνύουσας τās εκπτώσεις τās όποίας ζητεῖ δια τήν σύζυγον, τέκνα, εκπτώσεις δι' εξαρτωμένους συγγενείς, εκπτώσιν λόγω γήρατος καί ασφάλιστρα ζωῆς ως καί άλλα ασφάλιστρα επί εντύπου όπερ ήθελε καθορίσει ό Έφορος. Έάν τοιοὔτός τις μισθωτός είναι έγγαμος γυνή, αὔτη όφείλει νά δηλώσῃ εν τῇ δηλώσει τῆς τό όνομα καί τήν διεύθυνσιν του συζύγου τῆς ως καί εάν συζῆ μετ' αὔτου ή όχι.

4.—(1) Ἐπὶ τῇ λήψει παρὰ μισθωτοῦ τινος δηλώσεως γενομένης βάσει τοῦ Κανονισμοῦ 3, ὁ ἐργοδότης θὰ καθορίσῃ ὡς ἀκολουθῶν ποῖον ποσὸν τοῦ ὀλικοῦ τῶν αἰτουμένων ἐτησίων ἐκπτώσεων ἀντι-στοιχεῖ εἰς ἐκάστην περιοδικὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν :

(α) ἐν τῇ περιπτώσει μισθωτοῦ ὅστις ἀμειβεται μηνιαίως, διὰ διαιρέσεως τοῦ ὀλικοῦ τῶν αἰτουμένων ἐτησίων ἐκπτώσεων διὰ τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα·

(β) ἐν τῇ περιπτώσει μισθωτοῦ ὁ ὁποῖος ἀμειβεται καθ' ἡμέραν ἢ ἐβδομαδιαίως, διὰ διαιρέσεως τοῦ ὀλικοῦ τῶν αἰτουμένων ἐτησίων ἐκπτώσεων διὰ τοῦ ἀριθμοῦ πενήντα δύο,

καὶ θὰ καταχωρίζῃ τὸ οὕτως ἐξευρισκόμενον ποσὸν (ἐν τοῖς κατωτέρω ἀναφερόμενον ὡς «αἱ ἐλεύθεραι φόρου ἀποδοχαὶ») ἐν τῷ οἰκείῳ χῶρῳ τῆς δηλώσεως, καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ἀποστέλλῃ τὴν δήλωσιν πρὸς τὸν Ἐφορον.

(2) Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἀποδοχαὶ καταβάλλονται εἰς μισθωτὸν τινα κατὰ διαστήματα ἄλλα ἢ ἐβδομαδιαῖα ἢ μηνιαῖα διαστήματα, ὁ τοιοῦτος μισθωτὸς δέον, διὰ τοὺς σκοποὺς τῶν Κανονισμῶν τούτων, νὰ θεωρῆται ὡς μισθωτὸς ἀμειβόμενος μηνιαίως καὶ πᾶσα παρακράτησις φόρου εἰσοδήματος γενομένη δυνάμει τῆς παραγράφου (1) τοῦ Κανονισμοῦ 5 δέον νὰ γίνηται ἐκ τῆς τελευταίας καταβολῆς τοῦ μηνὸς καὶ θὰ ὑπολογίζηται ἐπὶ τοῦ ὀλικοῦ τῶν φορολογητέων ἀποδοχῶν (ὡς αὐτὰ καθορίζονται ἐν τῷ Κανονισμῷ 5 (1)) τῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὸν ἐν λόγῳ μῆνα.

(3) Ἐὰν δὲν ληφθῇ παρὰ μισθωτοῦ τινος δήλωσις ὡς ἐν τῷ Κανονισμῷ 3 διαλαμβάνεται τὸ ὀλικὸν τῶν ἐκπτώσεων διὰ τὸν τοιοῦτον μισθωτὸν θὰ θεωρῆται ὅτι εἶναι τὸ ποσὸν τῶν £400 πλέον 10% τοῦ ὀλικοῦ τῶν ἐτησίων ἀποδοχῶν του, ὁ δὲ ἐργοδότης θὰ ἐξακριβώσῃ τὰς ἐλευθέρως φόρου ἀποδοχὰς καθ' ὃν τρόπον διαλαμβάνεται ἐν τῇ παραγράφῳ (1) τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

(4) Τὸ ποσὸν τῶν ἐλευθέρως φόρου ἀποδοχῶν θὰ ὑπολογίζηται μέχρι τῆς πλησιεστάτης ἀκεραίας λίρας καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ποσὸν μικρότερον τῶν 500 μίλς θὰ ἀγνοῆται, ποσὸν δὲ 500 μίλς καὶ ἄνω δέον νὰ θεωρῆται ὡς μία λίρα.

(5) Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς πρόσωπὸν τι ἀρχίζει μισθωτὴν ὑπηρεσίαν ἐν Κύπρῳ κατὰ τὴν διάρκειαν ἔτους τινὸς καὶ εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς πρόσωπὸν τι λαμβάνῃ ταυτοχρόνως ἀποδοχὰς ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐργοδοτῶν, τὸ τοιοῦτον πρόσωπον δέον νὰ ἀποτείνηται πρὸς τὸν Ἐφορον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τοῦ φόρου τὸ ὁποῖον θὰ παρακρατῆται μηνιαίως ἢ ἐβδομαδιαίως ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔτος. Ἐπὶ τῇ λήψει τοιαύτης αἰτήσεως, ὁ Ἐφορος δέον νὰ προσδιορίσῃ τὸν παρακρατητέον φόρον καὶ νὰ εἰδοποιῇ τὸν ἐργοδότην ἢ ἕκαστον τῶν ἐργοδοτῶν ἐγγράφως περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ὁποίων δέον νὰ παρακρατηθῇ ὡς φόρος εἰσοδήματος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοιοῦτου μισθωτοῦ.

5.—(1) Ἐκαστος ἐργοδότης ὁσάκις καταβάλλῃ πρὸς μισθωτὸν ἀποδοχὰς ὑπερβαινούσας τὸ ποσὸν τῶν ἐλευθέρως φόρου ἀποδοχῶν (αἱ τοιαῦτα καθ' ὑπέρβασιν ἀποδοχαὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα θὰ ἀναφέρονται ὡς «αἱ φορολογητέαι ἀποδοχαὶ») ὀφείλει νὰ ἀποκόπῃ τοσοῦτον ποσὸν φόρου ὅσον ἤθελε καθορισθῇ ἐν τοῖς πίναξι παρακρατήσεως φόρου :

Νοεῖται, ὅτι, ἐὰν ὁ μισθωτὸς δὲν ἔχῃ ὑποβάλῃ δήλωσιν ὡς ἐν τῷ Κανονισμῷ 3, πᾶσα παρακράτησις φόρου θὰ εἶναι ἴση πρὸς τόσον ποσὸν ὅσον προνοεῖται δι' ἀγάμους.

(2) Ἐν τῇ λήψει ἀποφάσεως ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ φόρου τὸ ὁποῖον δεόν νὰ παρακρατηθῇ, αἱ φορολογητέαι ἀποδοχαὶ θὰ λογίζονται μέχρι τῆς πλησιεστέρας ἀκεραίας λίρας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ποσὰ 500 μίλις ἢ μικρότερα θὰ ἀγνοῶνται καὶ ποσὰ ὑπερβαίοντα τὰ 500 μίλις θὰ θεωρῶνται ὡς μία λίρα.

(3) Ἐὰν ἐργοδότης τις προβῇ εἰς πληρωμὴν ἀμοιβῆς δι' ὑπερρωρικὴν ἐργασίαν ἢ πληρωμὴν ἄλλων ἐκτάκτων ἀμοιβῶν ἐξαιρέσει φιλοδωρήματος πρὸς μισθωτὸν τοῦ ὁποίου αἱ κυρίως ἀποδοχαὶ πληρῶνται κατὰ μῆνα ἢ ἐβδομαδιαίως καὶ ἢ τοιαύτη καταβολὴ γίνῃ ἐν τινι μηνί ἢ ἐβδομαδί πρὸ τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν αἱ κυρίως ἀποδοχαὶ συνήθως πληρῶνται, δὲν θὰ παρακρατῆται φόρος ἐκ τῆς τοιαύτης πληρωμῆς ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦ παρακρατητέου φόρου ἐκ τῶν κυρίως ἀποδοχῶν τῶν καταβλητέων ἀμέσως μετὰ τοιαύτην τινὰ πληρωμὴν θὰ λογίζεται ἐπὶ τοῦ ὅλικου τῶν φορολογητέων ἀποδοχῶν αἰτινες κατεβλήθησαν κατὰ τὸν ἐν λόγῳ μῆνα ἢ ἐβδομάδα, περιλαμβανομένης καὶ πάσης ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις πληρωμῆς δι' ὑπερρωρικὴν ἐργασίαν ὡς καὶ ἄλλης τινὸς ἐκτάκτου ἀμοιβῆς.

(4) Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐργοδότης τις προτίθεται νὰ πληρώσῃ φιλοδώρημα ἢ ἄλλας σημαντικοῦ ποσοῦ προσθέτους ἀποδοχάς, ὁ Ἐφόρος, τῇ παρακλήσει τοῦ ἐργοδότη, θὰ προσδιορίζῃ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον δεόν νὰ παρακρατηθῇ ὡς φόρος εἰσοδήματος ἀναφορικῶς πρὸς τοιαύτας προσθέτους ἀποδοχάς καὶ ὁ οὕτω ὀρισθεὶς φόρος θὰ παρακρατῆται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη προτοῦ οὗτος καταβάλῃ τὸ φιλοδώρημα ἢ ἄλλας σημαντικοῦ ποσοῦ προσθέτους ἀποδοχάς εἰς τὸν ἐνδιάφορομενον ὑπάλληλον.

(5) Ἐὰν ἐγερθῇ περίπτωσις καταβολῆς ἀποδοχῶν ὑπὸ ἐργοδότη, τινὸς μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου μισθωτοῦ τινος ἀναφορικῶς πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ ἀποθανόντος πρὸς τὸν ἐργοδότην, ὁ ἐργοδότης ἐπὶ τῇ διενεργείᾳ τοιαύτης καταβολῆς θὰ παρακρατῆ φόρον ὡς ἐὰν ὁ ἀποθανὼν μισθωτὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταβολῆς.

6.—(1) Ἐκαστος ἐργοδότης ὀφείλει, οὐχὶ ἀργότερον τῆς 15ης ἡμέρας ἐκάστου μηνός, νὰ καταβάλῃ πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐσωτερικῶν Προσόδων τὸ ὅλον ποσὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων παρακρατήσεων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προηγουμένου μηνός, καὶ νὰ ὑποβάλῃ ἐπίσης ταυτοχρόνως πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐσωτερικῶν Προσόδων κατάστασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων παρακρατήσεων ἐπὶ ἐντύπον ὅπερ ὠρισεν ὁ Ἐφόρος.

(2) Εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐν τινι μηνί ὁ ἐργοδότης ἤθελε παύσει νὰ διενεργῇ παρακρατήσεις φόρου ἐκ τῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ τινος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὁποίου εἶχε διενεργήσει παρακρατήσεις κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα, ὁ ἐργοδότης οὗτος ὀφείλει νὰ περιλάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ τοιοῦτου μισθωτοῦ ἐν τῇ καταστάσει τῇ καθοριζομένῃ ἐν τῇ παραγράφῳ (1) καὶ νὰ δηλώσῃ τὸν λόγον διὰ τὴν μὴ παρακράτησιν φόρου.

(3).—(a) Ἐὰν ἐργοδότης τις ἀρνηθῇ ἢ παραλείψῃ νὰ παρακρατῆσθαι φόρον ἐκ τῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ τινος ἢ ἐὰν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τέλους μηνός τινος παραλείψῃ νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐσωτερικῶν Προσόδων κατάστασιν ὡς διαλαμβάνεται ἐν τῇ παραγράφῳ (1) τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀναφορικῶς πρὸς φόρον παρακρατηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ τινος, ὁ Ἐφόρος δύναται, καθ' οἷονδήποτε χρόνον μετὰ

ταῦτα, νὰ προσδιορίσῃ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ τὸ ὀλικὸν ποσὸν τοῦ φόρου ὁ ὁποῖος ἔδει νὰ εἶχε παρακρατηθῆ ἢ ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως ἔχει παρακρατηθῆ καὶ θὰ ἀποστείλῃ ἔγγραφον εἰδοποίησιν πρὸς τὸν ἐργοδότην ἀπαιτοῦσαν παρ' αὐτοῦ ὅπως καταβάλλῃ πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἑσωτερικῶν Προσόδων τὸ οὕτως προσδιορισθὲν ποσὸν ἐντὸς χρονικοῦ ὁρίου ὀριζομένου ἐν τῇ τοιαύτῃ εἰδοποίησει. Ἐπὶ τούτοις, τοιοῦτὸν τι ποσὸν θὰ καθίσταται πληρωτέον εἰς τὴν λήξιν τῆς ἐν τῇ εἰδοποίησει ὀρισθείσης προθεσμίας.

(β) Αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου αἱ ἀναφερόμεναι εἰς ἐνστάσεις καὶ προσφυγὰς θὰ ἐφαρμόζωνται εἰς πάντα προσδιορισμὸν ποσοῦ φόρου ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου δυνάμει τῆς παραγράφου ταύτης, ἀλλ' ἢ εἰσπραξίς τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐδόθη εἰδοποίησις ἐνστάσεως ἢ προσφυγῆς δὲν θὰ καθυστερῆται μέχρις ὅτου ληφθῆ ἀπόφασις ἐπὶ τοιαύτης ἐνστάσεως ἢ προσφυγῆς, ὁ δὲ Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Ἑσωτερικῶν Προσόδων δύναται πάραυτα νὰ λάβῃ μέτρα διὰ καταναγκαστικὴν εἰσπραξίν παντὸς τοιοῦτου ποσοῦ.

(4) Ἐὰν ποσὰ ὀφειλόμενα δυνάμει τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν καταβληθῶσιν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, θὰ ἐφαρμόζωνται αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 34 καὶ 36 τοῦ Περί Καθορισμοῦ τοῦ Ποσοῦ καὶ Ἀνακτήσεως Φόρων Νόμου τοῦ 1963 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη.

7.—(1) Ἐν τῇ περιπτώσει μὴ τακτικῆς ἐργοδοτήσεως μισθωτοῦ τινος κατ' ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ἐφορος εἶναι τῆς γνώμης ὅτι παρακράτησις φόρου βάσει τῶν πινάκων εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατος, οὗτος δύναται νὰ προβῆ εἰς εἰδικὰς διευθετήσεις διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου ἀναφορικῶς πρὸς ἀποδοχὰς καὶ δύναται εἰδικώτερον νὰ διατάξῃ ὅπως ἐφαρμοσθῶσιν αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

(2) Ἐνωρὶς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ὁ Ἐφορος δεῖν νὰ προβῆ εἰς βεβαίωσιν φορολογίας ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ἔτος ἐπὶ ποσοῦ ἴσου, κατὰ τὴν γνώμην του, πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔτος.

(3) Ὁ Ἐφορος θὰ ἐπιδίδῃ πρὸς τὸν μισθωτὸν εἰδοποίησιν περὶ ἐπιβολῆς φορολογίας, αἱ δὲ διατάξεις τοῦ Νόμου, αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἐνστάσεις καὶ προσφυγὰς, θὰ ἐφαρμόζωνται ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

(4) Ἐφορος θὰ ἀποστέλλῃ πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἑσωτερικῶν Προσόδων λεπτομερείας τοῦ δυνάμει τῆς τοιαύτης βεβαίωσεως πληρωτέου φόρου.

(5) Ὁ δυνάμει τῆς γενομένης βεβαίωσεως πληρωτέος φόρος θὰ καταβάλληται πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἑσωτερικῶν Προσόδων εἰς ἴσας δόσεις μὴ ὑπερβαινούσας τὰς τέσσαρας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου τῆς ἀρχομένης τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ μηνὸς ὁ ὁποῖος ἔπεται τοῦ μηνὸς κατὰ τὸν ὁποῖον δίδεται ἡ εἰδοποίησις, ὁ δὲ Ἐφορος θὰ καθορίζῃ τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς ἐκάστη δόσις δεῖν νὰ καταβληθῆ.

(6) Ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ του διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους μέχρι τῆς ἐπομένης 31ης Μαρτίου ἦσαν μικρότεραι τοῦ ἐνὸς τετάρτου τοῦ βεβαιωθέντος ποσοῦ καὶ ὅτι ἡ πρώτη δόσις τοῦ φόρου ἢ πληρωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὑπερβαίνει τὸν φόρον ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο πληρωτέος ἐὰν ἡ βεβαίωσις ἐγένετο ἐπὶ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ τετραπλάσιον τῶν ἐν λόγῳ ἀποδοχῶν, ὁ Ἐφορος δύναται νὰ διατάξῃ ὅπως ἡ ἐπομένη πληρωτέα δόσις ἐλαττωθῆ κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ ὑπὲρ τὸ δεῖν καταβληθέντος φόρου.

(7) Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου (6) τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δεόν νὰ ἐφαρμόζωνται, δεόντως τροποποιούμεναι, εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ του διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους μέχρι τῆς ἐπομένης 30ῆς Ἰουνίου ἢ 30ῆς Σεπτεμβρίου ἀνῆρχοντο, ἀντιστοίχως, εἰς ποσὸν μικρότερον τοῦ ἐνὸς δευτέρου ἢ ἐνὸς τρίτου τοῦ ποσοῦ τῆς βεβαιώσεως.

(8) Τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Περί Καθορισμοῦ τοῦ Ποσοῦ καὶ Ἀνακτήσεως Φόρων Νόμου τοῦ 1963 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ὁ Ἐφορος ὀφείλει, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους, νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτος καί—

- (α) ἐὰν τὸ ρηθὲν ποσὸν εἶναι μικρότερον τοῦ βεβαιωθέντος ποσοῦ, ἡ φορολογία θὰ ἐλαττωθῇ ἀναλόγως καὶ πᾶς φόρος ὑπὲρ τὸ δεόν καταβληθεὶς θὰ ἐπιστρέφεται·
- (β) ἐὰν τὸ ρηθὲν ποσὸν εἶναι μεγαλύτερον τοῦ βεβαιωθέντος ποσοῦ θὰ γίνηται συμπληρωματικὴ βεβαίωσις αἱ δὲ διατάξεις τῶν παραγράφων (3) καὶ (4) τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ θὰ ἐφαρμόζωνται εἰς τὴν περίπτωσιν τοιαύτης συμπληρωματικῆς βεβαιώσεως.

8.—(1) Ἐκαστος ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐφοδιάξῃ ἕκαστον μισθωτὸν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὁποίου ἔχει διενεργήσει παρακράτησιν φόρου διὰ πιστοποιητικοῦ, ἐν τῷ τύπῳ τῷ ὀρισθέντι ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου, δεικνύοντος τὸ ὅλικόν τῶν εἰς τὸν μισθωτὸν καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν ὡς καὶ τὸ ποσὸν τοῦ φόρου ὅπερ παρεκρατήθη ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τούτων.

(2) Ἐκαστος ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ εἰς μισθωτὸν ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπει τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἐργοδότης ἔχει λάβει δῆλωσιν δυνάμει τοῦ Κανονισμοῦ 3, πιστοποιητικὸν ἐν τῷ τύπῳ τῷ ἐγκριθέντι ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου.

9. Ἐκαστος ἐργοδότης, ὅσάκις καλῆται νὰ πράξῃ οὕτως ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου ἢ οἰουδήποτε ἀξιωματοῦχου ἐξουσιοδοτημένου ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ πρὸς τὸν Ἐφορον ἢ πρὸς τὸν ρηθέντα ἀξιωματοῦχον δι' ἐπιθεώρησιν εἰς τὰ ὑποστατικά τοῦ ἐργοδότηου πάντα τὰ μισθολόγια καὶ ἄλλα οἰσδήποτε ἔγγραφα καὶ κατάστιχα ἅτινα σχετίζονται μὲ τὸν ὑπολογισμὸν ἢ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν του ἢ τὴν παρακράτησιν φόρου ἐξ αὐτῶν.

10. Ἐὰν ἐργοδότης τις ἀποθάνῃ, πᾶν ὅπερ ἦτο ὑπόχρεως νὰ πράξῃ δυνάμει τῶν Κανονισμῶν τούτων δεόν νὰ διενεργῆται ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου του.

11.—(1) Ἐπιβάλλεται καὶ βεβαιούται ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου φόρος εἰσοδήματος ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν μισθωτοῦ τινος ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἄλλων πηγῶν εἰσοδήματός του, ὅπερ εἶναι φορολογητέον κατὰ τὸ ἴδιον φορολογικὸν ἔτος, ἐπὶ τούτῳ δὲ ὁ Ἐφορος θὰ ἐπιδίδῃ εἰδοποιήσιν περὶ ἐπιβολῆς φόρου κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Περί Καθορισμοῦ τοῦ Ποσοῦ καὶ Ἀνακτήσεως Φόρων Νόμου τοῦ 1963 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη εἰς ἕκαστον φορολογηθέντα μισθωτὸν παρὰ τοῦ ὁποίου ὀφείλεται φόρος ἢ ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὁποίου παρεκρατήθη φόρος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φορολογικοῦ ἔτους.

(2) Ἐὰν τὸ δυνάμει τῆς βεβαιώσεως καταβλητέον ποσὸν φόρου εἶναι μικρότερον τοῦ ὅλικου τοῦ φόρου τοῦ παρακρατηθέντος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτος, ὁ Ἐφορος θὰ προβαίῃ εἰς ἐπιστροφὴν τῆς διαφορᾶς πρὸς τὸν μισθωτὸν.

(3) Ἐὰν τὸ δυνάμει τῆς βεβαιώσεως καταβλητέον ποσὸν φόρου ὑπερβαίνει τὸ ὅλικόν ποσὸν τοῦ φόρου τοῦ παρακρατηθέντος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτος, ὁ Ἐφόρος θὰ ἀπαιτῇ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ νὰ καταβάλλῃ τὴν διαφορὰν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐσωτερικῶν Προσόδων.

(4) Αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἐνστάσεις καὶ προσφυγὰς θὰ ἐφαρμόζωνται εἰς πᾶσαν βεβαίωσιν φόρου γενομένην δυνάμει τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Δευτερογενῆς
Νομοθεσία
Τόμος 1,
Σελὶς 682.

12. Οἱ παρόντες Κανονισμοὶ τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1969, καὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ περὶ Παρακρατήσεως Φόρου ἐξ Ἀποδοχῶν Κανονισμοί, οἱ γερόμενοι δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ περὶ Φορολογίας τοῦ Εἰσοδήματος (Ξένων Προσώπων) Νόμος τοῦ 1961 ἀκυροῦνται.

Νοεῖται ὅτι πᾶν μὴ γερόμενον ἢ παραμεῖναν ἡμιτελὲς βάσει τῶν Κανονισμῶν τῶν ἀκυρουμένων διὰ τῶν παρόντων Κανονισμῶν θὰ συμπληροῦται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀκυρουμένων Κανονισμῶν.

Ἐγένετο τὴν 19ην Μαρτίου 1964.

Άριθμός 67

ΟΙ ΠΕΡΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΝΟΜΟΙ
(ΝΟΜΟΙ 58 ΤΟΥ 1961, 4 ΤΟΥ 1963, 21 ΤΟΥ 1966 ΚΑΙ
60 ΤΟΥ 1969)

Κανονισμοί δυνάμει του άρθρου 52.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἑνασκοῦν τὰς διὰ τοῦ ἀρθροῦ 52 τῶν περὶ Φορολογίας τοῦ Εἰσοδήματος Νόμων χορηγουμένης αὐτῷ ἐξουσίας, ἐκδίδει τοὺς ἀκολουθοῦς Κανονισμοὺς :

1. Οἱ παρόντες Κανονισμοὶ θὰ ἀναφέρονται ὡς οἱ περὶ Παρακρατήσεως Φόρου ἐξ Ἀποδοχῶν (Τροποποιητικοὶ) Κανονισμοὶ τοῦ 1973 καὶ θὰ ἀναγινώσκονται ὁμοῦ μετὰ τῶν περὶ Παρακρατήσεως Φόρου ἐξ Ἀποδοχῶν Κανονισμῶν τοῦ 1964 (ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἀναφερομένων ὡς «οἱ βασικοὶ Κανονισμοὶ») καὶ οἱ βασικοὶ Κανονισμοὶ καὶ οἱ παρόντες Κανονισμοὶ θὰ ἀναφέρονται ὁμοῦ ὡς οἱ περὶ Παρακρατήσεως Φόρου ἐξ Ἀποδοχῶν Κανονισμοὶ 1964 καὶ 1971.

Ἐπίσημος
Ἐφημερίς
Παράρτημα
Τρίτον :
9.7.1964.

2. Αἱ παράγραφοι (2) καὶ (3) τοῦ Κανονισμοῦ 11 τῶν βασικῶν Κανονισμῶν διαγράφονται καὶ ἀντικαθίστανται διὰ τῆς ἀκολουθοῦ παραγράφου ὡς παράγραφος (2), τῆς ὑφισταμένης παραγράφου (4) ἐπαναριθμουμένης ὡς παράγραφος (3) :

«(2) Ἐὰν τὸ δυνάμει τῆς θεβαιώσεως καταβλητέον ποσὸν φόρου εἶναι μικρότερον τοῦ ὀλικοῦ τοῦ φόρου ἢ ὑπερβαίνει τὸ ὀλικὸν τοῦ φόρου, τοῦ παρακρατηθέντος ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸ ἐκάστοτε ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτος, ὁ Ἐφορος, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, προβαίνει εἰς ἐπιστροφὴν τῆς διαφορᾶς πρὸς τὸν μισθωτὸν ἢ ἀπαιτεῖ παρά τοῦ μισθωτοῦ νὰ καταβάλῃ τὴν διαφορὰν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τμήματος Ἐσωτερικῶν Προσώδων :

Νοεῖται ὅτι ἐὰν ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει ἡ διαφορὰ εἶναι μικρότερα τοῦ ποσοῦ τῶν πέντε λιρῶν αὐτῆ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, δυνατόν, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου ἐνασκήσει τῆς διακριτικῆς τοῦ ἐξουσίας, νὰ μὴ ἐπιστρέφῃται εἰς τὸν μισθωτὸν ἢ νὰ μὴ ἀπαιτῆται παρ' αὐτοῦ καὶ νὰ συμψηφίζεται ἢ ἄλλως λογίζεται κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐφ' ὅσον ἡ διαφορὰ θὰ εἶναι μικρότερα τοῦ ρηθέντος ποσοῦ τῶν πέντε λιρῶν, καθ' ἕκαστον ἐπόμενον ἔτος διὰ περίοδον, ἐκάστοτε, πέντε ἐτῶν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους καθ' ὃ ἤρξατο ἡ μὴ ἐπιστροφή ἢ ἡ μὴ ἀπαίτησις τῆς διαφορᾶς, κατὰ τὴν λήξιν δὲ ἐκάστης τοιαύτης πενταετίας θὰ γίνεται τὸ κλείσιμον καὶ ὁ διακανονισμὸς τοῦ σχετιζομένου πρὸς ταύτην λογαριασμοῦ καὶ ἡ ἐπιστροφή τῆς εἰς τὸν μισθωτὸν ἢ ἡ πληρωμὴ τῆς διαφορᾶς ὑπ' αὐτοῦ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.».

3. Οἱ παρόντες Κανονισμοὶ τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1973.

Ἐγένοντο τῇ 15ῃ Μαρτίου 1973.